

Arrest

nr. 326 250 van 6 mei 2025
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. STOROJENKO
Franklin Rooseveltlaan 348 bus 3
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 13 december 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 november 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 december 2024 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 27 december 2024.

Gelet op de beschikking van 10 maart 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 maart 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES TORRES LOREDO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. STOROJENKO.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) van 8 november 2022 waarbij het verzoek om internationale bescherming wordt onderzocht en behandeld met toepassing van artikel 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet en waarbij het verzoek kennelijk ongegrond wordt verklaard met toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van voormelde wet.

2. Bij het ten tijde van de bestreden beslissing geldende koninklijk besluit van 14 januari 2022 werd Georgië aangewezen als veilig land van herkomst. Echter, in het koninklijk besluit van 12 mei 2024 tot uitvoering van

het artikel 57/6/1, § 3, vierde lid van de Vreemdelingenwet, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst, werd Georgië niet meer opgenomen in de lijst van veilige landen.

Aldus bestaat de wettelijke grondslag van de bestreden beslissing niet meer.

3. Dit gegeven op zich volstaat niet om over te gaan tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Inzake beroepen tegen de beslissing van de commissaris-generaal beschikt de Raad immers over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekster daarop.

In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Doordat Georgië niet meer in het koninklijk besluit van 12 mei 2024 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3, vierde lid, van Vreemdelingenwet, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst wordt vermeld, moet de Raad nagaan of verzoekster al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. In casu lijkt het rechtsplegingsdossier voldoende gegevens te bevatten om tot zulke beoordeling over te gaan, met inachtneming van de rechten van verdediging.

4. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

4.1. Verzoekster vreest bij terugkeer naar Georgië vervolgd te worden door de politieke partij Georgische Droom (hierna: GD). Zij vermoedt dat haar man in opdracht van de GD ontvoerd werd omdat er de dag voor zijn ontvoering overheidspersoneel - leden van de GD, deputaten en parlementsleden - aanwezig was in het hotel waar hij werkte en zij hem er als veiligheidsagent van verdachten een CD met bewakingsbeelden in zijn bezit te hebben.

4.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad dat verzoekster geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet naar zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

4.2.1. Zo kan aan de beweerde ontvoering van haar man om volgende redenen geen geloof worden gehecht.

Vooreerst legde verzoekster bij de Dienst Vreemdelingenzaken hierna: de (DVZ) en het CGVS inconsistente verklaringen af over de reden voor zijn ontvoering.

Zij stelde bij de DVZ dat zij de exacte reden van zijn problemen niet kende maar dat zij door deze problemen al eerder Georgië verlaten had en naar Duitsland was gegaan (vragenlijst CGVS, 5). Verzoekster verwees hiermee naar het gegeven dat haar man voor hun vertrek naar Duitsland in 2016 bedreigd werd door de GD omdat hij geweigerd had stemmen te ronselen bij de ouders van de school waar hij werkte (vragenlijst CGVS, 7). Voorts gaf verzoekster aan dat de personen die 's nachts bij hen binnenvielen over een floppy disk spraken maar dat zij niet wist waarover dit ging (vragenlijst CGVS, 5). Wanneer haar vervolgens nogmaals gevraagd werd of zij enig idee had wat zijn problemen zouden kunnen zijn, bleef verzoekster zichzelf in volledige onwetendheid verhullen. Zij vertelde immers dat zij hiervan helaas niet op de hoogte was en dat zij niet wist wat er gebeurd was (vragenlijst CGVS, 5). Dit totaal gebrek aan kennis over de reden voor de ontvoering van haar man, valt niet te verzoenen met haar verklaringen hierover bij het CGVS. Uit haar verklaringen bij het CGVS blijkt immers dat zij wel degelijk een concreet idee heeft over de reden voor zijn ontvoering en dat deze ontvoering op zich geen verband houdt met de problemen die haar man voor hun vertrek naar Duitsland zou gekend hebben met de GD. Op het CGVS uit zij immers het vermoeden dat zijn problemen te maken hebben met zijn werk als veiligheidsagent in het hotel Porta Causasia gezien er de dag voor zijn ontvoering overheidspersoneel – leden van GD, deputaten en parlementsleden (NPO, p. 16) – in het hotel aanwezig was (NPO, p. 13) en er op de CD waarnaar ze op zoek waren beelden van de bewakingscamera's zouden staan (NPO, p. 14).

De repliek van verzoekster dat haar bij de DVZ gevraagd werd om het vluchtrelaas beknopt weer te geven, biedt geen verschoning voor deze tegenstrijdige verklaringen. Verzoekster werd er bij aanvang van het interview op de DVZ uitdrukkelijk op gewezen dat bij het invullen van de vragenlijst van haar wordt verwacht

dat zij nauwkeurig, maar in het kort, weergeeft waarom zij bij terugkeer problemen vreest of riskeert en dat zij in het kort de voornaamste elementen of feiten weergeeft. Het feit dat verzoekster kort op de vragen diende te antwoorden, doet niets af aan de redelijke verwachting dat zij zowel op de DVZ als op het CGVS consistente verklaringen aflegt, zoals over de reden voor de ontvoering van haar echtgenoot.

Door in het verzoekschrift te benadrukken dat hetgeen zij op het CGVS verklaarde slechts een vermoeden betreft nu zij haar man niet meer teruggezien heeft sinds zijn ontvoering, neemt zij niet weg dat zij bij de DVZ niets vertelde over dit vermoeden. Het gegeven dat verzoekster enerzijds bij de DVZ totaal onwetend beweerde te zijn over de reden van zijn ontvoering - en zij dit louter verbond aan de problemen die hij voor hun vertrek naar Duitsland zou gekend hebben met de GD - maar zij anderzijds bij het CGVS verklaarde dat zijn ontvoering een gevolg was van zijn werk als veiligheidsagent in een hotel, ondergraaft de geloofwaardigheid van haar vluchtrelaas.

Voorts legde verzoekster bij de DVZ en het CGVS tegenstrijdige verklaringen af over de bedreigingen die deze onbekende personen tijdens de nacht van de ontvoering van haar echtgenoot geuit zouden hebben ten aanzien van haar dochter. Wanneer verzoekster tijdens het interview bij de DVZ over haar vrees in geval van terugkeer naar Georgië bevestigd werd, verklaarde zij dat zij vreesde voor het leven van haar dochter omdat zij haar met de dood bedreigd hadden. Later tijdens het interview herhaalde verzoekster dat de onbekenden die haar man ontvoerden er tijdens de nacht van de ontvoering mee dreigden haar dochter te doden (vragenlijst CGVS, 4, 5, 7). Op het CGVS stelde zij echter enkel dat zij vreesde dat haar dochter verkracht zou worden (NPO, p. 13, 17).

Waar verzoekster in haar verzoekster aanklaagt dat zij niet geconfronteerd werd met deze tegenstrijdigheid, wijst de Raad erop dat deze bepaling voorziet dat de commissaris-generaal, in de mate van het mogelijke, de verzoeker om internationale bescherming dient te confronteren met tegenstrijdigheden. In het Verslag aan de Koning bij voormeld koninklijk besluit van 27 juni 2018 kan ook worden gelezen dat "Het vaststellen van tegenstrijdigheden tijdens het gehoor zelf is echter niet steeds mogelijk. De ambtenaar is daarom niet verplicht om de asielzoeker op te roepen voor een nieuw gehoor ten einde hem te confronteren met tegenstrijdigheden die slechts later aan het licht zijn gekomen. (...) Dit artikel belet de Commissaris-generaal overigens niet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid of op grond van de vaststelling dat een relevant element ter staving van de aanvraag ontbreekt en waarmee de asielzoeker niet geconfronteerd werd." Voormelde bepaling belet de commissaris-generaal aldus niet om een beslissing te nemen op grond van tegenstrijdigheden waarmee de verzoeker niet geconfronteerd werd. Los daarvan wijst Raad erop dat verzoekster de gelegenheid heeft om middels haar verzoekschrift de nodige toelichting te verstrekken met betrekking tot voormelde bevindingen, maar in casu niet overtuigt. Verzoekster houdt voor dat de draagwijdte van haar verklaringen, met name verkrachting en dood, van dezelfde ernst zijn, maar overtuigt allerminst. Haar verklaringen zijn duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar. Verzoekster herhaalde bij de DVZ meermaals dat ze haar dochter tijdens de ontvoering van haar man met de dood bedreigd hadden, terwijl zij dit tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS dit niet vermeldde en het steeds had over de vrees dat haar dochter zou verkracht worden. Het gegeven dat verzoekster bij de DVZ en het CGVS inconsistente verklaringen aflegde over de concrete bedreigingen die aan het adres van haar dochter geuit werden, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar vluchtrelaas. Redelijkerwijze kan er immers verwacht worden dat zij over de bedreigingen die ten aanzien van haar dochter werden geuit, doorheen de asielprocedure éénduidige verklaringen zou afleggen.

Verzoekster brengt voorts geen enkel begin van bewijs voor om de ontvoering van haar man te staven. Uit haar verklaringen blijkt nochtans dat haar verwanten na de ontvoering van haar man naar het lokale politiekantoor in Kasbegi gingen om dit te melden en dat haar schoonouders aangifte deden van zijn ontvoering bij het politiekantoor in Zestafoni (NPO, p. 14, 15). Ter vergoelijking geeft zij in haar verzoekschrift aan dat haar bloedverwanten geen officiële klacht konden indienen en haar schoonouders geen kopie van de aangifte hebben ontvangen waarvan overigens niet duidelijk is of hun aangifte schriftelijk werd genoteerd. Deze a posteriori verklaringen vinden echter geen steun in haar verklaringen afgelegd tijdens haar persoonlijk onderhoud. Nergens gaf zij aan dat de aangifte door haar schoonouders niet officieel gebeurde en zij er geen afschrift van hebben ontvangen (NPO, p. 15). Uit de door verwerende partij bijgebrachte COI Focus "Georgië – Algemene situatie" leest de Raad verder dat wanneer een klacht wordt ingediend, een kopie van de klacht bij de politie blijft en de andere voor de persoon is die de klacht indient (p. 40). Er kan dan ook redelijkerwijze verwacht worden dat zij hiervan enige documenten zou kunnen voorleggen. De vaststelling dat verzoekster dit nalaat te doen en de zoektocht die zij en de andere familieleden ondernamen na de ontvoering van haar man op geen enkele wijze weet te onderbouwen, ondermijnt dan ook verder de geloofwaardigheid van haar vluchtrelaas.

4.2.2. Daarnaast kan er aan de problemen die verzoekster en haar man zouden gekend hebben met de politieke partij GD voor zij in 2016 naar Duitsland vertrokken, evenmin enig geloof worden gehecht.

Verzoekster verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS dat zij en haar echtgenoot de beslissing van de Duitse asielinstanties over hun verzoek om internationale bescherming niet afwachtten en dat zij in mei 2018 vrijwillig terugkeerden naar Georgië (NPO, p. 10, 11). Deze vrijwillige terugkeer valt niet te rijmen met de ernst van de door haar aangehaalde vervolgingsfeiten voorafgaand aan hun vertrek naar Duitsland in 2016. Zij verklaarde immers dat zij en haar man in 2016 door de GD onderdrukt en bedreigd werden omdat haar man weigerde om de ouders van de school waar hij werkte te agiteren om voor de GD te stemmen bij de verkiezingen. Verzoekster stelde dat de GD omwille hiervan de politie op hen afstuurden, dat ze ermee dreigden haar man naar de gevangenis te sturen, dat haar man ontslagen werd van zijn werk en dat haar kind uitgesloten werd van de kinderopvang (NPO, p. 8-10). Wanneer haar gevraagd werd om welke reden zij en haar man vrijwillig terugkeerden naar Georgië, stelde zij dat zij dacht dat de problemen waren opgelost. Toen verzoekster gevraagd werd om welke reden zij dit dacht, beperkte zij zich louter tot het gegeven dat zij vermoedde dat het na twee jaar geen probleem meer zou zijn (NPO, p. 11). Deze vage verschoning kan niet overtuigen. Net zomin de vergoelijking in het verzoekschrift dat haar houding enkel getuigt van enige naïviteit. Gelet op ernst van de door haar aangehaalde vervolgingsfeiten kan er immers redelijkerwijze verwacht worden dat zij concrete indicaties of aanwijzingen zou gehad hebben dat de situatie in Georgië op duurzame wijze verbeterd was alvorens zij het risico zou nemen om samen met haar man en haar kind terug te keren naar Georgië. De vaststelling dat haar vrijwillige terugkeer naar Georgië in mei 2018 moeilijk te verzoenen valt met de door haar aangehaalde vervolgingsfeiten én dat zij voor deze vrijwillige terugkeer geen aannemelijke uitleg kan geven, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van de voorgehouden problemen die zij in 2016 met GD beweren te hebben gekend.

Verder legde zij ook over deze problemen geen enkel begin van bewijs neer. Er kan nochtans redelijkerwijze verwacht worden dat zij enige documenten zou kunnen voorleggen omtrent de problemen die zij en haar man voor hun vertrek naar Duitsland zouden gekend hebben met de GD. Uit haar verklaringen blijkt immers dat haar man ontslagen werd van zijn werk en dat haar kind werd uitgesloten van de kinderopvang. Verzoekster legt echter geen enkele bewijsstuk neer waaruit blijkt dat haar man ontslagen werd van zijn werk of dat haar kind uitgesloten werd van de kinderopvang (NPO, p. 10). Het gegeven dat zij hieromtrent geen enkel bewijsstuk neerlegt, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van deze beweerde problemen.

4.2.3. Alles samengenomen maakt dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters voorgehouden vluchtrelaas.

4.3. Vermits geen geloof wordt gehecht aan verzoekers hun vluchtrelaas, is een onderzoek naar de voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in deze irrelevant. Verzoeksters betoog hierover in het verzoekschrift moet dan ook niet verder onderzocht en besproken worden.

4.4. Voorgaande vaststellingen volstaan voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, in aanmerking kan worden genomen.

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet ontwaart de Raad noch in het administratief of rechtsplegingsdossier, noch in onderhavig verzoekschrift enig element dat de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van voormelde rechtsgrond zou kunnen verantwoorden. Verzoekster brengt zelf geen gegevens in dit verband aan.

6. Waar verzoekster in haar verzoekschrift verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin is bepaald dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er in casu echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoeksters verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

7. Wat betreft de artikelen 2 en 3 van het EVRM, wijst de Raad erop dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze is beperkt tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, hetgeen inhoudt dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM worden onderzocht in zoverre het inhoudelijk overeenstemt met voormelde wetsartikelen. Verder doet de Raad in het kader van een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een terugkeerbeslissing of verwijdering, maar enkel over de vraag of een verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus. Bijgevolg is een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM niet aan de orde.

8. Ingevolge bovenstaande vaststellingen lijkt het dat verzoekster niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Het lijkt erop dat verzoekster evenmin aantoont dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

4. Vooreerst heeft verzoekster op 4 februari 2025 en op 19 maart 2025 telkens een aanvullende nota overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet overgemaakt waarin zij erop wijst dat Georgië niet langer een veilig land van herkomst is en zij geactualiseerde informatie aanhaalt omtrent de algemene situatie in Georgië waarbij zij stelt dat uit de recente ontwikkelingen aldaar blijkt dat het land afglijdt in de richting van een autoritaire staat, waarbij de principes van de rechtsstaat op de helling staan en dat er in het huidige politiek klimaat geen sprake kan zijn van een daadwerkelijke bescherming van de overheid ten aanzien van gewone burgers. Verder stelt zij dat de situatie volop evolueert en er heden onvoldoende informatie beschikbaar is over de vervolging van lagere politieke profielen, waardoor er een hogere mate van voorzichtigheid aan de dag moet worden gelegd.

5. In het proces-verbaal van terechtzitting van 21 maart 2025 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1833 legt de eed af en tolkt Georgisch – Nederlands.

De voorzitter verwijst naar de gronden van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van het verzoek om te worden gehoord. Verzoekster verklaart zich hiermee niet akkoord en wijst erop dat Georgië ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing werd beschouwd als een veilig land van herkomst, terwijl dit thans niet meer het geval is. Aldus geldt er actueel in haren hoofde een “verlaagde bewijslast”, wat een aanleiding moet vormen om haar zaak opnieuw te laten onderzoeken door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Ieder andere handelwijze zou maken dat verzoekster een aanleg verliest, aangezien tegen een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen alleen een beroepsmogelijkheid openstaat bij de Raad van State, maar dit rechtscollege niet oordeelt over de feiten. Verzoekster wijst erop dat de Franstalige kamers van de Raad beslissingen die gelijkaardig zijn aan de thans bestreden beslissing systematisch vernietigt en verwijst hiertoe specifiek naar het arrest nr. 303 149 van 13 maart 2024. Bijkomend verwijst zij naar de huidige situatie in Georgië – die onvoldoende aan bod komt in de gehanteerde landeninformatie - waar thans ook opposanten met een minder uitgesproken profiel worden geïntimideerd in een grootschalige georganiseerde campagne. Verzoekster meent dat hierover onvoldoende actuele informatie voorhanden is in haar dossier, stelt dat er aanleiding is om “voorzichtig te zijn” en vraagt om die reden om haar zaak minstens terug te sturen naar verweerder voor een verder en gedegen onderzoek. Verder bevraagd, stelt verzoekster nog dat de huidige situatie in Georgië “best wel zwaar” is.”

5.1. De Raad stelt vast dat verzoekster ter zitting geen concrete en dienstige argumenten bijbrengt die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 16 december 2024.

5.2. Dat Georgië niet meer op de recentste bij koninklijk besluit vastgelegde lijst van veilige landen van herkomst staat, is correct, maar is allerminst nieuw. Dit kwam reeds aan bod en werd al uitgebreid besproken. Het wordt namelijk duidelijk en uitgebreid uiteengezet in de beschikking, meer bepaald in punten 2 en 3 ervan.

In het licht van voormeld betoog ter terechtzitting en de uiteenzetting in de aanvullende nota's van verzoekster, stipt de Raad verder aan dat hij inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt over volheid van rechtsmacht. Zoals geduid in voormelde beschikking, wil dit zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU, met name ervoor zorgen dat het daadwerkelijk rechtsmiddel een volledig en ex nunc-onderzoek omvat van zowel de feitelijke als juridische gronden omvat, met inbegrip van een onderzoek van de behoefte aan internationale bescherming (HvJ 25 juli 2018, C-585/16, *Alheto*, punten 105 – 106).

Krachtens de devolutieve werking van het beroep neemt de Raad kennis van de zaak in zijn geheel. Dat de Raad geen eigen onderzoeksbevoegdheid heeft, houdt slechts in dat hij zich uitsluitend vermag te steunen op het rechtsplegingsdossier, dit zijn de processtukken met inbegrip het administratief dossier en in voorkomend geval de nieuwe gegevens die de partijen met toepassing van artikel 39/76, § 1 van de Vreemdelingenwet hebben meegedeeld (RvS 28 mei 2021, nr. 250.724). De Raad is bij de behandeling van die beroepen niet gebonden door de vaststellingen of de motieven uit de bij hem aangevochten beslissing(en), noch door de standpunten van de partijen. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan. Hij mag zich een eigen appreciatie vormen van de voorliggende stukken en tot een andere kwalificatie komen dan de commissaris-generaal, voor zover daarbij het recht van verdediging, waarvan het recht op tegenspraak deel uitmaakt, wordt gerespecteerd, zoals hier het geval is.

De Uniewetgever heeft, door te bepalen dat de rechterlijke instantie die bevoegd is om uitspraak te doen op een rechtsmiddel tegen een beslissing tot afwijzing van een verzoek om internationale bescherming indien van toepassing “de behoefte aan internationale bescherming” van de verzoeker moet onderzoeken, met de vaststelling van artikel 46, lid 3 van de richtlijn 2013/32 deze rechterlijke instantie, indien zij van oordeel is dat zij beschikt over alle daartoe noodzakelijke feitelijke en juridische gegevens, de bevoegdheid willen verlenen om na afloop van een volledig en ex nunc-onderzoek – dat wil zeggen een uitputtend en geactualiseerd onderzoek van deze gegevens – een bindende uitspraak te doen over de vraag of deze verzoeker voldoet aan de voorwaarden van de richtlijn 2011/95 om internationale bescherming te krijgen (HvJ 29 juli 2019, C-556/17, *Torubarov*, punt 65).

Artikel 46, lid 3, van richtlijn 2013/32, gelezen in samenhang met artikel 47 van het Handvest, moet aldus worden uitgelegd dat de rechterlijke instantie van een lidstaat waarbij in eerste aanleg een beroep tegen een beslissing inzake een verzoek om internationale bescherming is ingediend, verplicht is zowel de elementen, feitelijk en rechtens, waarmee het orgaan dat deze beslissing heeft genomen rekening heeft gehouden of had kunnen houden, als de elementen die zich na de vaststelling van die beslissing hebben aangediend, te onderzoeken (HvJ 25 juli 2018, C 585/16, *Alheto*, punt 118).

In tegenstelling tot wat zij lijkt voor te houden in haar betoog ter zitting, kon de Raad dan ook nagaan of verzoekster al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Het gegeven dat Georgië niet langer een veilig land van herkomst is en dat de rechtgrond is veranderd waarop de beslissing over haar verzoek moet zijn gebaseerd, zoals door verzoekster aangehaald, verhindert de Raad niet het verzoek om internationale bescherming door middel van een volledig en ex nunc-onderzoek naar zowel de feitelijke als de juridische gronden te beoordelen op basis van een andere rechtgrond, mits eerbiediging van de rechten van verdediging (zie: HvJ 25 juli 2018, C

585/16, Alheto, punten 119-121, 124-127 en 130 alsook de aldaar aangehaalde rechtspraak, RvS 10 februari 2023, nr. 255.752).

In casu heeft de Raad in zijn beschikking van 16 december 2014 zijn voornemen kenbaar gemaakt aan de partijen om het beschermingsverzoek te beoordelen in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en vervolgens zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren. Door het indienen van een vraag tot horen kreeg verzoekster de mogelijkheid om hierover haar opmerkingen te formuleren en haar standpunt uiteen te zetten over zowel de feitelijke als de juridische elementen die bepalend zijn voor de uitkomst van de procedure.

5.3. In de voorliggende zaak lieten de gegevens vervat in het rechtsplegingsdossier zulke beoordeling toe.

Vooreerst blijkt uit het administratief dossier dat verzoekster overeenkomstig artikel 16 van de richtlijn 2013/32/EU bij het afnemen van het persoonlijk onderhoud voldoende in de gelegenheid werd gesteld om zo volledig mogelijk de tot staving van het verzoek noodzakelijke elementen aan te voeren, overeenkomstig artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU, zoals omgezet in artikel 48/6, § 1 van de Vreemdelingenwet. Op 4 juli 2022 werd zij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg zij uitvoerig de mogelijkheid om haar vluchtmotieven, vrees bij terugkeer en concrete feitelijkheden uiteen te zetten, en werd haar de kans geboden om nieuwe en/of aanvullende stukken neer te leggen. Zij heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat en er was een tolk aanwezig die het Georgisch machtig is. Verzoekster werd uitvoerig en grondig bevraagd waarbij haar zowel open als gerichte vragen werden gesteld. Alvorens het onderhoud werd beëindigd, kreeg zij nogmaals de kans toevoegingen te doen. Geenszins blijkt dat de protection officer een gebrekkige vraagstelling zou hebben gehanteerd, dan wel een gebrekkig onderzoek zou hebben gevoerd. Verzoekster werd in de gelegenheid gesteld de mogelijke problemen ter zake aan te kaarten en te staven. Het blijkt niet dat zij in haar mogelijkheden dienaangaande zou zijn beknot doordat zou zijn uitgegaan van het toenmalig vermoeden van bescherming in het land van herkomst, zoals verzoekster ter terechtzitting laat uitschijnen.

Uit de gronden van de beschikking blijkt dat wel degelijk rekening wordt gehouden met de door verzoekster in het kader van haar verzoek om internationale bescherming aangevoerde elementen en de door haar aangeleverde informatie. Ook worden de concrete omstandigheden in acht genomen en wordt met verwijzing naar haar verklaringen uitgebreid gemotiveerd om welke redenen hetgeen werd aangereikt niet wordt aanvaard. Uit de gronden van voormelde beschikking blijkt dan ook niet dat werd uitgegaan van het vermoeden van bescherming in het land van herkomst noch dat de zaak zou zijn onderzocht of behandeld vanuit deze optiek of met een verzwaarde bewijslast, zoals verzoekster ter zitting impliceert. Wel wordt het vereiste onderzoek gevoerd overeenkomstig de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet die betrekking hebben op de vaststelling en beoordeling van feiten en omstandigheden, die de omzetting vormen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU, en dit in het licht van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Na analyse van de gegevens en de informatie aangeleverd door de partijen, luidt het besluit in voormelde beschikking dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters voorgehouden vluchtrelaas. Ook deze bevindingen worden uitgebreid gemotiveerd in punten 4.2 e.v. van de voormelde beschikking waarbij wordt gesteund op de concrete omstandigheden, de aangereikte elementen en de verklaringen die verzoekster heeft afgelegd.

Het komt verzoekster toe om deze bevindingen in de beschikking aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door ter terechtzitting de kritiek te formuleren dat de bestreden beslissing werd genomen vanuit het vermoeden dat Georgië een veilig land van herkomst is en dat dit thans niet meer het geval is, gaat zij, zoals ook blijkt uit het hogerstaande, geheel voorbij aan de onderbouwde bevindingen zoals opgenomen in voormelde beschikking en slaagt zij hierin niet.

Dit is evenmin het geval waar verzoekster in haar aanvullende nota's geactualiseerde informatie aanbrengt omtrent de algemene situatie in Georgië. Met informatie over de algemene situatie in Georgië en de recente ontwikkelingen aldaar, slaagt verzoekster er niet in een gegronde vrees voor vervolging in concreto aannemelijk te maken. Zij komt immers niet verder dan een algemene verwijzing naar de huidige algemene situatie in Georgië zonder deze te betrekken op haar persoon. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op haar persoon. Verzoekster moet nog steeds aannemelijk maken dat zij een gegronde vrees heeft dat zij persoonlijk wordt vervolgd of dat zij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen niet ipso facto kan blijken uit een algemene situatie (zie in deze zin HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., pt. 49). Een vrees voor vervolging dient in concreto aannemelijk te worden gemaakt en verzoekster blijft in gebreke om een persoonlijke vrees voor vervolging aannemelijk te maken, gelet op de ongeloofwaardigheid van haar vluchtrelaas. Het enkel voorleggen van algemene informatie kan geenszins volstaan om aan te tonen dat verzoekster daadwerkelijk wordt bedreigd, gevisieerd of vervolgd in Georgië. Het komt verzoekster toe om aan de hand van haar verklaringen zulks in concreto aannemelijk te maken maar zij slaagt hier niet in, dit gelet op de omstandige motivering in de beschikking omtrent de ongeloofwaardigheid van haar vluchtrelaas. Waar zij erop wijst dat ook opposanten met een minder

uitgesproken profiel geïntimideerd worden in een grootschalige georganiseerde campagne, stelt de Raad vooreerst vast dat zij nergens verklaard heeft politiek actief te zijn geweest of hiermee ook maar enigszins in verband te kunnen worden gebracht. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken antwoordde zij negatief op de vraag of zij actief was in een organisatie, vereniging of partij (vragenlijst DVZ, 3.3.). Ook op het CGVS gaf zij nergens aan dat zij, en/of haar man, politieke opposanten waren. Verzoekster gaf enkel aan dat haar echtgenoot problemen kende met de Georgische Droom omwille van zijn werk als veiligheidsagent, een verklaring die overigens inconsistent bleek waar zij eerder op de Dienst Vreemdelingenzaken aangaf de exacte reden van zijn problemen niet te kennen zoals reeds uitvoerig besproken in voormelde beschikking. Verzoekster brengt noch door middel van de uiteenzetting in haar aanvullende nota's, noch met voormelde argumentatie ter zitting, concrete en dienstige argumenten bij die afbreuk kunnen doen aan de gronden in punten 4.2. e.v. van voormelde beschikking die betrekking hebben op de ongeloofwaardigheid van haar vluchtrelaas. Haar betoog dat er heden onvoldoende informatie beschikbaar is over de vervolging van lagere politieke profielen, is bijgevolg relevant noch dienstig.

Door louter te stellen dat onvoldoende actuele informatie voorhanden is in haar dossier, brengt zij geen concrete elementen of argumenten aan waarmee zij hierop een ander licht kan werpen en slaagt zij er geenszins in het gebrek aan geloofwaardigheid van haar vluchtrelaas op enige wijze te herstellen. Verzoekster beperkt zich voor het overige tot de algemene opmerking dat er onvoldoende actuele informatie voorhanden is over de huidige situatie in Georgië waarbij zij verwijst naar de twee actualisaties van de situatie in Georgië die zij heeft bijgebracht, zonder dat zij voorts echter ook maar enigszins concreet en inhoudelijk ingaat op de gronden van de beschikking en de hierin gedane beoordeling door de Raad van haar voorgehouden nood aan internationale bescherming, waarbij wordt vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters voorgehouden vluchtrelaas. Zij gaat hier niet in het minst, laat staan concreet op in en werpt dus geen ander licht op die concrete vaststellingen. Bij gebrek aan enige concrete en dienstige repliek blijven die vaststellingen onverminderd overeind. Daar verzoekster er niet in slaagt het gebrek aan geloofwaardigheid van haar vluchtrelaas te herstellen, is haar betoog dat er in Georgië geen sprake kan zijn van een daadwerkelijke bescherming van de overheid ten aanzien van gewone burgers niet dienstig en is een onderzoek naar de voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in deze irrelevant.

Zoals in de beschikking wordt aangegeven, bevat het rechtsplegingsdossier wel degelijk voldoende gegevens om te oordelen of verzoekster al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, en dit met inachtneming van de rechten van verdediging. In zoverre verzoekster het tegendeel voorhoudt, laat zij geheel na dit aan te tonen. Zo toont zij nergens aan welke concrete gegevens in casu zouden ontbreken om haar verklaarde nood aan internationale bescherming te beoordelen. De Raad wijst er nog op dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal te vernietigen om de redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek om vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd. Aangezien er voldoende gegevens voorhanden zijn in het rechtsplegingsdossier om verzoeksters beschermingsverzoek te beoordelen – zij laat na het tegendeel aan te tonen – is een nieuw onderzoek door het CGVS niet nodig. Verzoekster kan hierin dus niet worden gevolgd.

De overige gronden van de beschikking laat verzoekster onverlet, minstens slaagt zij er niet in concrete valabele argumenten aan te reiken die hier afbreuk aan kunnen doen zodat deze onverminderd overeind blijven.

Voorts stipt de Raad aan dat, waar verzoekster ter terechtzitting verwijst naar Franstalige rechtspraak van de Raad, ieder verzoek om internationale bescherming afzonderlijk en op individuele wijze moet worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdende met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de verzoeker om internationale bescherming. Elk verzoek om internationale bescherming dient, zoals thans in het geval van verzoekster, op individuele basis te worden onderzocht op zijn eigen merites waarbij degene die om internationale bescherming verzoekt op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging heeft of een risico op ernstige schade loopt. Feiten en elementen eigen aan elk concreet verzoek om internationale bescherming zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier. In zoverre verzoekster zich wenst te steunen op het arrest nr. 303 149 van 13 maart 2024, werpt zij geen ander licht op de beoordeling die voorligt betreffende haar verzoek om internationale bescherming.

In voormelde beschikking worden aldus, na analyse van de aangeleverde gegevens en het voorhanden zijnde bronnenmateriaal, de individuele omstandigheden van verzoekster belicht. Uit het besluit van de Raad in voormelde beschikking blijkt niet dat werd uitgegaan van het vermoeden van bescherming in Georgië, noch dat er sprake is van een onderzoek met een verzwaarde bewijslast. Haar betoog ter terechtzitting getuigt niet van het tegendeel. De vaststelling dat verzoeksters vluchtrelaas ongeloofwaardig is, wordt gesteund op het geheel aan objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoekster die zich reeds in

het rechtsplegingsdossier bevinden, en bezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van de algemene situatie in Georgië. Door ter terechtzitting aan te geven het niet eens te zijn met de analyse van de Raad, kan verzoekster de beoordeling niet ombuigen. In toepassing van artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU dient te worden vastgesteld dat verzoekster met haar verweer ter terechtzitting niet in concreto aantoonde welke concrete, belangwekkende elementen zij niet heeft kunnen aanreiken en op welke wijze deze elementen een ander licht hadden kunnen werpen op wat werd vastgesteld in voormelde beschikking (zie: HvJ 29 juni 2023, C-756/21, X tegen International Protection Appeals Tribunal, Minister for Justice and Equality, Ierland, Attorney General, punt 72). De gronden van voormelde beschikking blijven overeind.

Uit het voorgaande blijkt dan ook dat de rechten van verdediging, meer specifiek haar recht op een toegankelijk rechtsmiddel, waarnaar verzoekster in haar aanvullende nota van 4 februari 2025 verwijst, werden gerespecteerd, minstens toont zij het tegendeel niet aan. Middels voormelde beschikking werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de Raad zijn beoordeling steunt. Zij kreeg de kans een aanvullende nota neer te leggen teneinde nieuwe elementen ter kennis te brengen en/of een vraag tot horen in te dienen om kenbaar te maken dat zij het niet eens is met de in deze beschikking opgenomen grond. Deze mogelijkheden werden door verzoekster benut en zij heeft ter terechtzitting het woord gekregen om concreet uiteen te zetten met welke gronden in de beschikking zij het niet eens is en waarom. Stellen dat de bestreden beslissing geen wettelijke basis meer heeft, de rechten van verdediging schendt en zij *“een aanleg verliest”*, zoals verzoekster ter terechtzitting aanvoert, is te algemeen om afbreuk te doen aan wat wordt uiteengezet in voormelde beschikking en de doorlopen procedure. Niets belette haar haar grieven kenbaar te maken ten aanzien van de vooraf meegedeelde gronden van de beschikking, wat zij ter terechtzitting heeft gedaan. Derhalve heeft verzoekster de kans gehad haar standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten en aanvullende stukken of gegevens voor te leggen zodat een schending van de rechten van verdediging niet aannemelijk wordt gemaakt (cf. RvS 12 december 2024, nr. 16.118 (c)).

5.4. Gelet op wat voorafgaat toont verzoekster niet aan dat de Raad zijn bevoegdheid overschrijdt door de grenzen aan zijn onderzoeksbevoegdheid te buiten te gaan. De voormelde duiding betreffende de bevoegdheid van de Raad als beroepsinstantie in acht genomen in samenhang met de gegevens vervat in het administratief dossier, de doorlopen procedure en de gronden van voormelde beschikking, maakt zij dit niet aannemelijk. De gronden van voormelde beschikking worden gesteund op de gegevens die zich reeds in het administratief dossier bevonden en verzoekster slaagt er niet in aannemelijk te maken dat de Raad niet over de noodzakelijke en juridische gegevens beschikte om na het gevoerde volledig en ex-nunc onderzoek tot de voorliggende beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming over te gaan. Verzoekster maakt een bevoegdheidsoverschrijding door de Raad bijgevolg niet aannemelijk (cf. RvS 12 december 2024, nr. 16.118 (c)).

6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen wordt verzoekster niet erkend als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Evenmin toont zij aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermings-status.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes mei tweeduizend vijftientig door:

M. MAES TORRES LOREDO,

kamervoorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES TORRES LOREDO